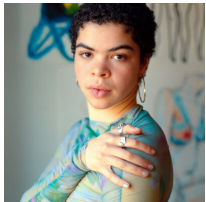

Middle Class Babypunk

EGON SCHOELYNCK

Kleurrijk concert-cosplay voor een grauwe werkelijkheid

Maïté Egeolu

Gezien op 31 juli 2026

O.666, Oostende in kader van Theater aan Zee

RECENSIEWORKSHOP

‘Middle Class Babypunk’ is een concert-cosplay. De podiumvloer ziet eruit als de speelhoek van een kind: een plasticen trompet, een kleine gele gitaar, een wolkenlampje, een puzzeltapijt met auto’s erop, een kleine rode stoel, een mini-piano, een fluit met flashy groene accenten, een speelmicrofoon gekoppeld aan een mini-versterker en op het statief nog een andere geelroze plasticen kindermicrofoon. Egon Schoelynck verzorgt concept, stem, gitaren, trompet, fluit, drums, tekst, scenografie én kostuum voor zijn one-bald-man-punkband ‘Middle Class Babypunk’.

06 AUGUSTUS 2026

Schoelynck leidt het publiek langs de setlist en geeft meteen alle titels van zijn nummers prijs. Dat wekt nieuwsgierigheid en gegiechel op in de zaal. Vervolgens verhaalt Schoelynck over hoe hij dagelijks zijn brievenbus opent in de hoop daar post van een dierbare te vinden. Tevergeefs, dag na dag wandelt hij weg van zijn brievenbus met enkel een theaterbrochure en een supermarktfolder in zijn handen. Papierwaren die hij vervolgens op de daarvoor aangewezen dag weer naar buiten brengt met het afval, zodat het papier gerecycleerd kan worden om vervolgens opnieuw als theaterbrochures en supermarktfolders in zijn brievenbus te belanden. Aan die cyclus moet een einde komen, besluit Schoelynck. Hij maant het publiek aan om voortaan als online om hun adresgegevens wordt gevraagd, simpelweg Atomiumplein 1 in te vullen. Dit luidt zijn eerste lied ‘I Live In The Atomium’ in. Dit biedt natuurlijk geen structurele oplossing aan de eindeloze cyclus gerecycleerd papier, maar wel een grappig en meezingbaar lied. De toon van de voorstelling is gezet.

Water moet gratis

'Middle Class Babypunk' vergroot uit en ondervraagt het ogenschijnlijk banale en dagdagelijkse in de vorm van liedjes die je doen meewippen in je stoel. Schoelynck is een overtuigende performer die zingt zonder schroom en vol overgave. Zijn boodschap is telkens doorvoeld en raakt door zijn oprechtheid. Hij neemt zijn publiek mee doorheen de kleine opstanden die hij voert. Opstanden die net als zijn instrumenten mini zijn, maar daarom niet zonder impact.

'Middle Class Babypunk' vraagt aandacht voor de kleine keuzes die we dagelijks maken en hoe die al een verschuiving teweeg kunnen brengen.

'I Want Free Tapwater' is zoals de titel doet vermoeden een pleidooi voor gratis kraanwater. Het lied ontstond toen Schoelynck op restaurant bij zijn bestelling geen gratis water kreeg en vervolgens de deur uit liep. Gedurende het nummer waan ik me in het Italiaanse restaurant dat Schoelynck in zijn introductie beschrijft en beeld me in hoe de zaak van kabbelend rumoer in gepassioneerd meebrullen overgaat. Ik zie voor me hoe het volledige restaurant mee in beweging komt op zijn beats: hoe ze hun San Pellegrino morsen of uitgieten en ook gratis kraanwater eisen in plaats van onverstoord verder te eten.

Is er ruimte voor nog diepgaandere tekst, die de status quo nog verder ontwricht? Ja, maar het grote zit in het kleine in deze voorstelling en dat is een mooi begin. 'Middle Class Babypunk' vraagt aandacht voor de kleine keuzes die we dagelijks maken en hoe die al een verschuiving teweeg kunnen brengen. Zoals wel of niet zalm eten bijvoorbeeld. 'Zal ik de volgende keer maar nee zeggen tegen die sushi?' begin je je af te vragen. Doordat waar hij over praat dichtbij voelt, slaagt hij erin het publiek volledig in zijn soms vreemde gedachtegangen te betrekken.

Kinderlijke verontwaardiging

De ernst die zijn pak uitstraalt contrasteert fel met de speelgoedinstrumenten. Het contrast geeft het grensgebied weer waarin Schoelynck zich bevindt. Hij beweegt als volwassene door een volwassen wereld maar met een kinderlijke verontwaardiging. Niet kinderlijk als in naïef, maar kinderlijk als nog onaangetast door wat de wereld je oplegt dat 'normaal' is. Kinderlijk als in: vanuit een oprechte verontwaardiging in vraag stellen waarom iets is zoals het is en niet anders. Kinderlijk als in: durven je verbeelding de vrije loop te laten in het zoeken naar oplossingen.

Schoelynck zingt vol overgave, maar verliest daarbij zijn publiek niet uit het oog.

Schoelynck zingt vol overgave, maar verliest daarbij zijn publiek niet uit het oog. Een vrouw op de eerste rij houdt haar oren dicht met haar vingers. Hij vraagt of het te luid staat vooraan en als ze knikt vraagt hij de technici daar iets aan te doen. Dat siert hem.

De show hapert wanneer Schoelynck niet zijn applaus in ontvangst neemt, maar in plaats daarvan meteen het geluid voor het volgende nummer begint op te bouwen. Het einde van een nummer mag geëerd worden door een aandachtig moment van het publiek aankijken. Ik mis na een lied een moment van stilstaan,

zonder multitasken en alleen applaus ontvangen. Dit zou het ritme van de show ook goed doen. Het volgende nummer komt wel, dat heeft geen haast.

Ballenbadballen zijn punk

‘Middle Class Babypunk’ is beeldend interessant voor een stilstaand concert op een klein podium. Voor elk lied is er telkens een verschuiving op scène, telkens wordt een nieuw speelgoedinstrument geactiveerd. Schoelynck verwondert door zo ook de ruimte te activeren. Zoals hoe hij voor het laatste lied zijn microfoonstatief drie koppen boven zich uit laat torenen en vervolgens op een kleine rode stoel gaat staan om erbij te komen.

Als slotbeeld wordt, in vergelijking met het andere materiaal, een gigantische lamp op het podium gedragen. Deze vloerlamp is met ballenbadballen versierd, waarvan sommige eraf vallen. Misschien gewoon slecht gelijmd, maar hoe ze zich over het podium verspreiden is een mooi beeld. Alsof ze ook in hun eigen eigenzinnige rebellie op zoek zijn naar een beweging weg van de status quo.

Een voorstelling raakt als ze in de vorm van geneurie blijft nazoemen.

Na het slotnummer dwarrelt het publiek de ruimte uit. De refreinen echoën na. Ik vang buiten “Free Tap Water” op en “On the bathroom floooooor”. Een voorstelling raakt als ze in de vorm van geneurie blijft nazoemen. Een theaterpubliek zich op een punkconcert laten wanen en laten meedoen is niet vanzelfsprekend. ‘Middle Class Babypunk’ slaagt daarin. En voor wie nog verder wil meezingen: op Bandcamp is het volledige concert als CD of als digitaal album te koop.